

Heiki Vilep

ROOSA PRINCESS

Roosa Printsess

Illustreeris Kristina Viin
Küljendas ja kujundas Aivo Blum
Kirjastas Heiki Vilep
2., uuendatud trükk

2017 © Heiki Vilep

ISBN:

Kordustrükk ilmub tänu lugejate toetusele. Aitäh!
Erilised tänud Aivo Blumile Soome kirjastusest Lector Kustannus Oy,
kes andis raamatule uue elu ja väljanägemise!

Isa tõmbas Kristale teki lõua alla ja andis otsaette musi.

„Jää ilusti tuttu ja vaata kauneid unenägu-
sid!“ Ta kustutas tule ja tõmbas toaukse koomale.

Kristal aga ei kippunud uni kuidagi tulema. Ta tõusis voodist, läks akna juurde ja vaatas käsipõsakil linnatulesid. Isa piilus salamahti ukse vahelt ja tuli tagasi tuppa.

„Olgu, aga ainult üks jutt ja hästi lühike!“

Krista oli kohe krapsti voodis tagasi ja tõmbas teki uuesti lõua alla. Isa vaatas mõnda aega lakke ja alustas siis:

„Ühes suures ja uhkes kuningriigis, mida kutsuti Asjademaaks, elas kord väike printsess nimega Krista. Asjademaaks kutsuti kuningriiki sellepärast, et seal oli lugematul arvul igasuguseid asju. Seal olid olemas peaaegu kõik maailma asjad – autod, lennukid, köögikapid, tugitoolid, tuhanded erinevat värvi sussid ja juuksejummid, plastmasskelgud ja haaknõelad, käekotid ja päikesepillid... Eriti palju oli Asjademaal mänguasju – barbi-nukkusid, pehmeid karukesi, mänguautosid, kiikhobuseid, nukuvankreid ja palju-palju veel.“

Printsess Krista ise elas ilmatuma uhkes roosat värvi lossis, mis seisis kõrge mäe tipus. Mägi oli parasjagu nii kõrge, et lossi torn kadus mõnikord lausa pilvede sisse ära ja ilus roosa lipp, mis torni tippu ehtis, tuli nähtavale ainult selge ja päikese-
paistelise ilmaga.

Seepärast kutsutigi Krista lossi rahvasuus Roosaks Lossiks.

Asjademaal, Roosas Lossis elasid peale Krista veel Krista isa ja ema – Asjademaa kuningas ja kuninganna.

Kuningast isal oli palju kalleid autosid – sportautod, limusiinid ja maastikuautod, kabrioletid, elektri- ja vesinikuautod. Mõnikord läks isal meelest ära, kuhu ja millise autoga sõitma peab. Nii juhtuski vahel, et isa jäi uhke limusiiniga porri kinni ja teinekord sõitis

ta jällegi ilusale ilmale vaatamata linnaväljakul toimuvale laste tantsupeole suure ja rohmaka maastikuautoga. Isal endal oli üldiselt ükskõik, millise autoga kuhugi sõita. Tema jaoks oli oluline, et need oleksid suured ja kallid.

Asjademaa kuningannal, Krista emal, oli jällegi väga palju riideid ja hinnalisi ehteid. Eriti palju oli tal karusnahkseid kasukaid ja kõrge säärega saapaid. Miskipärast kandis ta igapäevaselt tavalist mantlit, aga kui külalised tulid, näitas kõigile uhkusega oma kasukaid ja saapaid. Ise ohkas ta seejuures sügavalt:

„Küll on ikka poes kõik kalliks läinud!“

Külalised vangutasid siis päid ja muudkui kiitsid Krista ema garderoobi. Ema tegi selle peale ükskõikse näo ja poetas nagu muuseas mokaotsast:

„Ah et see kleit või? Selle tõi ma Türgimaalt. Ah, et need saapad? Oh, issand, kes siis nüüd seda enam mäletab!“

Kui juhtus pidulik päev olema ja rahvas lauda istus, räägiti muudkui isa uhketest autodest ja ema ehetest ning riietest. Ka külalised püüdsid oma asjadega uhkeldada, aga Asjademaa kuninga ja kuninganna vastu nad ei saanud.

Printsess Kristal endal oli samuti väga palju ilusaid kleite. Veel oli tal mitu sahtlitäit ehteid.

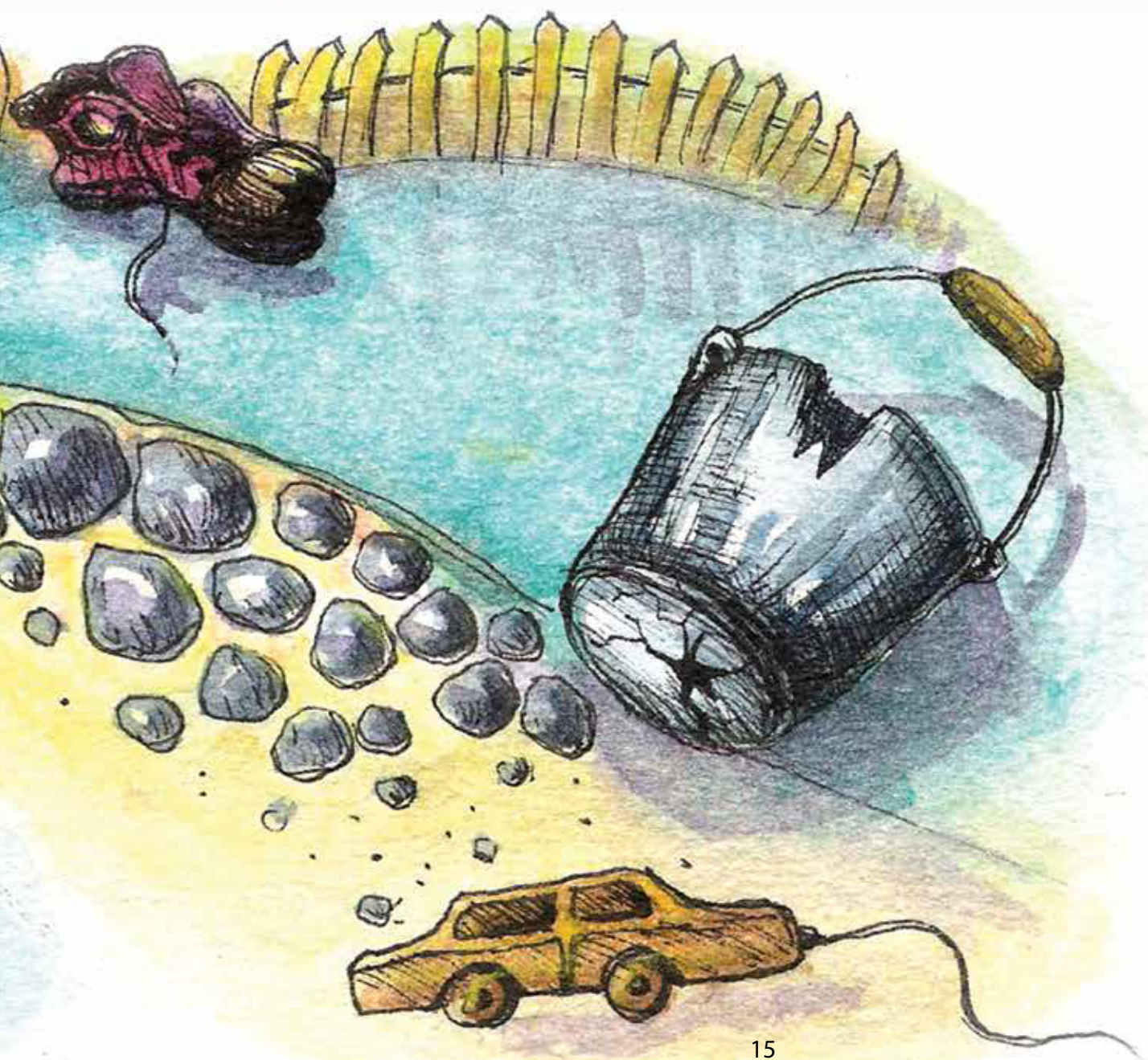

Ta võis vabalt iga päev palju kordi kleite ja ehteid vahetada, ilma et oleks kaks korda ühtesid ja samu kandnud.

Kõik kiitsid tema rõivaid ja pärleid, sõrmuseid ja kõrvarõngaid. Pidudel oli Krista alati kõige uhkelt rietatud ja kõige kallimate ehetega tüdruk. Poisid tunglesid ümber tema ja tüdrukud püüdsid teda puudutada.

All, mäejalamil laiuvas külas elati aga tavalist elu. Ka seal oli palju asju, aga need olid kõik tavalised, mitte nii kallid kui Roosas Lossis.

Tänavatel vedeles künasid, vankrirattaid, puust mänguautosid, auklikke ämbreid, kaltsunukke ja vanu jalanõusid.

Ühel päeval hakkas Kristal oma ilusate riiete ja kuldehete keskel igav. Ta oli läbi jalutanud lossi kõik lõputud toad, vaadanud üle kõik oma sajad mänguasjad ja proovinud üksinda mängida igapäevaseid tüütuseni tavalisi mängu.

„Kas siis ühtegi huvitavat asja pole maailmas enam olemas?!“ ohkas Krista sügavalt. Ta igatses miskit uut. Miskit, mida tal endal veel ei olnud ja mida nii lihtsalt poest poleks osta saanud. Iga kord, kui nad ema-isaga poes käisid, osteti talle muudkui uusi ja tavalisi asju. Krista sai alati kõik, mis ta tahtis. Niikui osutas mõnele barbi-nukule, osteti see talle kohe ära, niikui katsus mõnd nukuvoodit, osteti ka see ära. Ta oli tõepoolest saanud kõike, mida soovis. Ja kui maiustustest rääkida, siis neid võis ta valida lõpmatuseni. Tihti ei teadnud Krista enam isegi, mis talle kõige enam meeldib.

„Aitab!“ tegi ta otsuse, pakkis kaks suurt kotitäit barbi-nukke kokku ja astus mäest alla, et külalastega mängida. Ema-isa ei suhtunud all-küla elanikega läbikäimisse kunagi hästi, aga Krista oli otsustanud.

Kotid lohisid ta järel, kui ta mäest alla vantsis ja ta ise püüdis valjult laulu lüües võimalikult lõbus välja näha.

Mänguväljakule jõudnud, istus Krista oma uhkes roosas kleidis liivakasti servale ja võttis kotist välja mitu uhket ja kallist nukku.

Külalapsed vaatasid teda kaugemalt ja umbusaldusega. Lõpuks astus üks tüdruk tema juurde.

„Tere! mina olen Anne!”

Tüdrukul oli tavaline odav, pulstis juuste ja lina-
se kleidiga nukk käes ja ta sättis end Krista kõrva-
le istuma.

„Minu nuku nimi on Juta,” ütles tüdruk.

